

✧ SARAH E. LADD ✧

Škácova
dcéra

✧ SARAH E. LADD ✧

*S*káčova
dcéra

SARAH E. LADD
The Weaver's Daughter

Copyright © 2018 by Sarah Ladd

All rights reserved.

Translation © 2026 by Marta Gergelyová

Cover © 2026 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

SARAH E. LADD
Tkáčova dcéra

Z anglického originálu The Weaver's Daughter (Thomas Nelson,
a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc.,
Nashville, Tennessee 2018) preložila Marta Gergelyová.

Editorka Anna Pokorná

Zodpovedná redaktorka Zora Sadloňová

Obálku navrhla Barbara Baloghová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 767. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0861-8

Pre A. D.
Spomínam s láskou.

Prológ

*Leto 1801
Amberdale, West Riding
Yorkshire, Anglicko*

Kate Dearborneová sa ukrutne preľakla a pridala do kroku. S listom v ruke prešla po drevených schodíkoch cez kamenný múrik, oddeľujúci amberdalskú hlavnú cestu od cintorína pri kostole.

Keď kostolný zvon odbil ôsmu, jej čížmičky dopadli na druhú stranu múrika tak hlasno, až to zadunelo. Meškala, ale nie preto, že by sa nesnažila prísť na stretnutie s Fredericou v dohodnutý čas. Chrbtom dlane si utrela pot, ktorý jej vystúpil na čelo, a zakryla si oči, aby lepšie videla do svetla zapadajúceho letného slnka.

Jej najlepšia priateľka na ňu čakala v hájiku, presne ako stálo v liste. Vyskočila z lavičky pod vrúbami na kraji cintorína pri kostole a zvolala: „Tu si!“ Nato pobehla ku Kate, silno špúliac pery. „Čakám tu už pol hodiny!“

Kate postála a naklonila sa dopredu. Položila si ruky na kolená a zalapala po dychu. „Prepáč. Nepodarilo sa mi vyklízuť skôr.“

Keď sa Kate vystrela, Fredericino obočie vyletelo dohora a jej sýtomahagónové oči sa rozšírili od hrôzy. „Tvoje šaty! Čo sa stalo?“

Kate si odhrnula vlasy z očí a sledovala Fredericin pohľad upretý na modré fláky, ktoré jej hyzdili predný diel ľanovej sukne. „To je indigo. Dnes som si zabudla vo farbiarni obliecť pracovný plášť a takto to dopadlo.“

Frederica o krok cúvla, akoby stačilo, že stojí pri Kate a ten škaredý flák by mohol preletieť na jej biele šaty! Tľoskla jazykom a zvolala: „Mala by si si dávať pozor! Čo povedia ľudia, keď ťa takto uvidia?“

Kate rozosmiala falošná vážnosť v priateľkinom hlase a potiahla si sukňu tak, aby flák skryla. „Akoby som počula starú pani Purtyovú, keď ma poučuje o slušnom správaní.“ Dlhým krokom prešla k lavičke, na ktorej sa hrávali, keď boli malé, a cez plece si prehodila hrubý vrkoč. „Okrem toho si ma požiadala, aby som prišla o pol ôsmej. Nemala som čas prezliecť sa. Takže – čo si mi chcela povedať?“

Frederica sa práve chystala posadiť, no všimla si, že v dedine sa niečo deje. Naklonila zlatistú hlavu a vyplala na špičky, aby dovidela za múrik porastený zemolezom medzi nimi a námestím. Bacuľatá priateľka bola odrazu plná energie. Priskočila k vrbe a zvolala: „Ach, tam je!“

Kate zvrážtila čelo a podišla bližšie. „Kto?“

Frederica krútila hlavou a ďalej tam hľadela. „Nerob sa, že nevieš, o kom hovorím!“

Kate sa len s námahou podarilo dovidieť, kam sa priateľka díva. Napokon zazrela majiteľa Stockton Millu, ako pomaly kráča k južnej uličke. „O starom pánovi Stocktonovi?“

„To teda nie, hlupáček! Hovorím o jeho vnukovi. Ide s ním, nevidíš?“

Kate sa obrátila ešte viac, aby videla ponad múrik. Už sa dopočula, že vnuk pána Stocktona je v Amberdale, ale, popravde, prečo by mala vedieť o čomkoľvek, čo súvisí so Stocktonovcami?

„Volá sa Henry Stockton.“ Frederice sa od vzrušenia rozžiarila tvár.

Kate prižmúrila oči, aby si mladíka lepšie prezrela. Vyhúknutý chlapec s rukami vo vreckách a čiernymi vlasmi kráčaľ vedľa svojho starého otca. Nemôže mať viac rokov ako jej starší brat Charles.

Kate potiahla nosom a vrátila sa k lavičke pod smaragdovozelenou klenbou konárov a lístia. Jej otec a pán Stockton boli zarytí obchodní rivali, čo z jej strany samo osebe marilo akýkoľvek záujem o nového mladíka. „Nevidím dôvod, prečo by sme sa mali zaujímať práve oňho.“

Frederice úplne zružovali líca, keď sa rýchlym krokom vrátila k lavičke. „Otec vravel, že Henryho tatko umrel minulý mesiac a on so sestrou sa sem prisťahujú. Henry jedného dňa zdedí aj Stockton Mill, aj Stockton House. No nezdá sa ti krásny?“

Kate pokrčila plecom. „Veď ho ani dobre nevidím.“

„Nuž, podľa mňa je neskutočne krásny, možno najkrajší chlapec v dedine!“ Frederice sa na tvári zjavil víťazoslávny úsmev. „A myslím si, že sa zaňho vydám.“

„Frederica Penningtonová!“ Kate potlačila smiech. „To je absurdné. Veď ho vôbec nepoznáš. Okrem toho si na vydaj primladá.“

Keď priateľka nereagovala na dobre myslenú prekáravú poznámku, Kate stíchla a obe sa započúvali do hlasného štebotu spevavého vtáčika, poletujúceho v konároch nad ich hlavami.

Frederica sa posadila na kraj lavičky a zložila si ruky v lone tak upäto, akoby boli u niekoho na čaji. „Nej-

dem si ho vziať za muža zajtra, hlupáčik, ale žena sa musí pripraviť na budúcnosť už v útlom veku.“ Veselo sa zasmiala. „Otec vraví, že jedného dňa môže byť z Henryho ideálny ženích práve pre mňa. Vieš, bude bohatý, presne ako jeho starý otec.“ Položila si dlane na lavičku a naklonila sa dopredu. „Ty vari nerozmýšľaš o vydaji?“

Kate sa pozorne zahľadela na svoje ruky, fľakaté od indiga. Pravdaže sa chce vydať, ktorá dievčina by sa nechcela? No má len desať rokov a ako vraví matka, vždy keď príde do reči táto téma, treba zvážiť nejednu praktickejšiu záležitosť. „No asi áno,“ šepla.

„Okrem toho si sa mýlila, keď si vravela, že ho nepoznáš, pretože som sa s ním zoznámila včera pri večeri.“

Napriek príjemnému teplu podvečera Kate pocítila chlad. Niečo tu neseď. Tkáči a majitelia textíliiek spolu nikdy nestolujú. „Prečo by si večerala so Stocktonovcami? Tvoj otec pána Stocktona nemôže vystáť. Sama som počula, ako to vravel na poslednom stretnutí tkáčov.“

Frederica si prehodila dozadu lesklé blond kučery a zahryzla si do spodnej pery. „Časy sa menia, Kate, a ak sa neprispôsobíme, zaostaneme.“

Zmätená Kate zvrážila obočie.

„Otec a pán Stockton sa za posledné mesiace dosť spriatelili.“ Frederice sa smelo, priam trúfalo rozšírili nozdry. „Tak aby si vedela, otec sa chystá pomôcť pánovi Stocktonovi otvoriť novú textilku na spracovanie vlny niekoľko kilometrov na západ od Stockton Millu.“

Význam priateľkiných slov doľahol na Katinu dušu náhle, nepríjemne. Nastavila tvár nežnému západnému vánku, aby sa spamätala. Fredericin otec je najdôležitejším obchodným partnerom jej *papá*. Pracujú spolu, čo si Kate pamätá. Vraví jej Frederica pravdu?

„A presne preto som sa chcela s tebou porozprávať.“ Frederica sa pohrávala s čipkovou manžetou rukáva, odrazu sa pokúšala vyhladiť nejestvujúci fald. „Otec vraví, že my dve sa už nesmieme priateliť.“

Tie slová Kate zaboľeli, akoby ju niekto udrel do brucha. Zvrtla sa, aby videla priateľke do tváre. „Čo to hovoríš, Frederica? Prečo by to vrel?“

Frederica sa rozrušene zahľadela na dvor. „Tvrdí, že tvoj otec je nebezpečný.“

„To je hlúposť!“ Kate sa načiahla, dotkla sa priateľkinej ruky a pritiahla si ju k sebe. „Prečo sa na mňa nepozrieš?“

Frederica pokrútila hlavou tak rázne, až sa jej rozvlnili kadere. „Otec si myslí, že pán Stockton sa díva na budúcnosť rozumne. Ak máme prosperovať, musíme zanechať súčasnú pracovnú postupu a hľadať nové spôsoby.“

Kate zložila ruku. „Chceš povedať pracovné postupy, aké používa *môj* otec?“

Fredericino mlčanie hovorilo za všetko.

Čoraz násťojčivejší pocit krivdy sa pomaly menil na frustráciu. „Ty s ním dozaista nesúhlasíš.“

„Môj názor nie je dôležitý.“ Frederica pokrčila plecami a konečne sa pozrela na Kate. „Naozaj záleží na tom, čo si niektorá z nás myslí?“

Kate pocítila v očiach horúce slzy, keď si pomyslela, že by stratila jedinu priateľku, ale Fredericu to zrejme netrápilo – oči mala suché a tvrdé sťa kamene, pery silno stisnuté. Kate sa zdali vlastné ruky také ťažké, že nimi takmer nedokázala pohnúť. Napokon ju vlastná váha prinútila oprieť sa o lavičku.

Frederica po chvíli vstala, zo šiat si oprášila zatúlaný lístok zo stromu a pozrela sa na Kate. „Naozaj ťa ľúbim, Kate, ale do mojej budúcnosti nepatríš.“

Potom sa jej najlepšia priateľka zvrtila na päte a odkráčala.

Kate sa zachvela. Len s námahou sa pokúšala pocho-
piť, čo sa práve stalo. Obzrela sa na námestie v dedine.
Cez clonu sĺz zbadala pri bráne do Stockton Millu Stock-
tonovcov. Ako sa len opovážia stáť tam, smiať sa a zho-
várať?! Či sa jej práve nezrútil svet? Zafala špinavé päste.
Tento muž spôsobil jej rodine toľko bolesti! A teraz je to
ešte osobnejšie.

Nevediac, ako má potlačiť rastúcu tieseň, náhlivo vsta-
la z lavičky. Prebehla po štrkovej cestičke a kamennom
mostíku, nevšímala si, ako ju pri každom kroku tlačia tes-
né čižmičky, ani to, ako jej vetrik kradne vlasy z vrkoča.
Po lícach jej tiekli slzy. Prebehla vedľa vchodu do Will-
ford Housu a Stockton Housu, až sa ocitla pred bránou
do Meadowvale Cottage.

Celá bez dychu postála, no len toľko, aby sa zbavila ne-
prijemného tlaku v hrudi. Nato prudko otvorila drevené
dvere, prebehla cez ne a pustila ich. Dvere sa za ňou hlas-
no zabuchli.

Slnko sa skláňalo za obzor, strácalo sa v mihotavých zá-
bleskoch nachového súmraku, tichý dvor sa ponáral do
ospanlivých driemot. Muži už odišli na stretnutie tkáčov,
ale matka by mala byť doma.

Neisté nohy Kate zanesli k farbiarni na konci ich po-
zemkov. Sklonila hlavu, aby nenarazila do vlnených pá-
sov, ktoré sa sušili na háčikoch napínacieho rámu hneď
pred domom so slamenou strechou, a obišla zväzok čer-
stvo ostrihanej vlny. Z obrovského kotla nad blikotavým
ohňom stúpala para a zvyšovala dusnú klímu večera.
V neveľkej hospodárskej budove z kameňa horel na roš-
te kozuba ďalší oheň, prebúdzať život pod ešte väčším
kotlom.

Keď vošla, jej matka Mary Dearborneová sa narovnala od hrnca a rukou si utrela čelo, odhrnúc si z neho vlhké pramene tmavých vlasov. „Čo sa stalo, zlatko?“

„Je to pravda?“ vyhrkla Kate. Zatínala zuby, len s námahou krotila ostrý tón rozochveného hlasu. „To o Penningtonovcoch?“

Matka na ňu chvíľku hľadela, potom jej výraz znežnel. Zvesila plec a odvetila: „Takže to už vieš.“

„To nie je fér!“ Keď Kate vbehla hlbšie do farbiarne, jej čižmičky z kozľaciny sa na vlhkej drevenej dlážke hlasno ozývali. „Frederica tvrdí, že sa už nemôžeme priateľ! Všetko pre tú hlúpu textilku!“

Matka oprela o bok stoličky palicu na miešanie farby a utrela si ruky do handričky, ktorú mala zastrčenú za šnúrkou zástery. „Pán Pennington robí to, čo si myslí, že je pre jeho rodinu najlepšie. Za to ho nemôžeme viniť.“

„Ale veď je tkáč! Ako *papá!*“ Kate si založila ruky na hrudi.

„Sú ťažké časy, a to pre všetkých, zlatko.“ Matka odstupila od ohňa a podišla k nej. „My máme šťastie. Máme vlastné ovce. Máme čo jesť. Máme túto farbiareň. Dokonca vlastnime aj ručné spriadacie stroje, ktorými sa mnohí nemôžu pochváliť. Netrieme biedu, naša situácia je znesiteľná. Lenže Penningtonovci to nemajú také ružové.“

Keď ju matka chcela objať okolo pliec a uchlácholiť, Kate sa odtiahla. „Ale Penningtonovci sú naši priatelia. Ako sa mohli odrazu zmeniť?“

Matka s povzdychom naklonila hlavu nabok a stisla pery. Aj ona si o tom myslí to isté, toľko Kate vedela. Matka sa ju znova pokúsila objať.

Tentoraz sa Kate neodtiahla.

„Nemáme vládu nad tým, čo robia druhí. V moci máme len to, ako na to zareagujeme. Hnev uškodí len tebe, nie im.“

Kate dupla a zahľadela sa do ohňa.

Hnev? Áno, hnevá sa. Hnevá sa na tú hlúpu novú textilku, pre ktorú sa od nich Penningtonovci odvrátili. Hnevá sa na Fredericu, že ju odmietla. Hnevá sa na pána Stocktona, že tú textilku vôbec otvoril.

Je nemožné nehnevať sa.

A pochybuje, že im niekedy dokáže odpustiť.

1

*Január 1812
Amberdale, West Riding
Yorkshire, Anglicko*

Henry Stockton zastavil kobylu uprostred kamenného mosta a posunul si klobúk so širokou strieškou hlbšie do čela, aby sa chránil pred ťadovými nárazmi zimného vetra.

Pred ním sa rozprestierala neveľká dedina Amberdale, pokojne drielala v mrazivej nehybnosti. Z vresovísk sa k nemu hnali prenikavé poryvy vetra, krajinu zasypávali vlhkými snehovými vločkami. Tie mu bránili vo výhľade, ale zároveň zdôrazňovali nádheru okolia.

Počas bojov na Pyrenejskom polostrove zažíval dni, či dokonca mesiace, keď premýšľal, či ešte niekedy uzrie rady kamenných domcov v Amberdale, začuje zvučný hlas úžasných kostolných zvonov v dedine. A teraz je tu a nesníva sa mu to!

Naozaj ubehli už tri roky, odkedy naposledy vkročil na amberdalskú pôdu? Aby bol presný, tri roky, dva mesiace a jeden týždeň. Dni presiaknuté bitkami a neistotou sa

mu zdali ako dávna minulosť. Príšerné spomienky nepochybne zmiznú, veď sa vrátil na anglické pobrežie! Pred sebou má budúcnosť, novú, nepoškvrnenú ako čerstvo napadaný sneh. A tak môže zabudnúť na nočnú moru vojny a venovať sa rodinnej textilke.

Štuchol kobyľu do slabín a nenáhľivo prešiel po moste. Azda mal oznámiť, že príde, ale nemal čas. Poháňala ho netrpezlivosť, chcel sa čo najskôr vrátiť k starému otcovi a k sestre, písanie správy by ho len zdržalo.

Práve schádzal z mosta, keď začul čudný krik a následný úder. A tam, rovno pred ním naľavo od cesty, z dvojmiestneho voza ťahaného oslíkom zliezala žena v karmínovom plášti. Z vratkého povozu jej musel vypadnúť veľký široký balík, keďže ležal za ňou v snehu.

Zohla sa a len s vypätím všetkých síl ho nadvihla. Balík však znova spadol. Do kapucne sa jej oprel vietor a keď sa druhý raz zohla, zhodil jej ju a okolo tváre jej rozvial gaštanové kučery. Keď balík spadol tretí raz, krátko dupla a položila si ruky na boky.

Henry sa pri pohľade na ňu usmial. Keď sa ocitol na kraji cesty, zoskočil na zem a kobyľu priviazal ku kmeňu stromu. Prešiel križom cez cestu, až stál len niekoľko desiatok centimetrov od ženy. „Smiem vám pomôcť?“ ponúkol sa.

Žena vyskočila a zvrtila sa. Nádherné svetlohnedé, či vlastne orieškové oči mala od prekvapenia doširoka otvorené.

Henry sa zhlboka nadýchol. Zadívali sa jeden na druhého. Čudné – akoby jej plné pery a podozrievavý výraz tváre už niekde videl. Pohľad na ňu ho zaskočil, ani čo by sa dlho zabudnutá, hmlistá spomienka chcela vyjasniť.

Natiahol ruku v rukavici, aby jej dal najavo, že jej nič nehrozí. „Videl som, ako sa trápите, a tak som...”

Rozhostilo sa ťaživé ticho. Odpovie mu?

Tmavé obočie jej vyletelo nahor a zdvihla bradu. „Vďaka, pane, ale zvládnem to.“

Henry sa naklonil bližšie. „O tom nepochybujem, ale počasie je neúprosné. Nemohol by som sa vrátiť domov a cítiť pokoj a mier, ak by som vedel, že ste mu naďalej vystavená na milosť a nemilosť a pasujete sa s tým balíkom. Takže keby ste mi dovolili pomôcť vám, túto úľavu vlastnému svedomiu by som od vás bral ako veľkú láskavosť.“

Konečne sa usmiala, pričom sa jej v kútiku úst vytvorila jamka. Prstom v rukavičke si zasunula kučierku za ucho a ukázala na balík zviazaný v plátne. „Tak dobre.“

Henry si čupol, balík uchopil do oboch rúk a postavil sa. Keď ho hodil na dno dreveného voza, ten zastonal a trochu sa posunul. „Hotovo. Ak mi podáte tamten povraz, balík priviažem.“

Tentoraz neprotestovala. Vybrala kus povrazu a podala mu ho.

Henry povraz prevliekol cez hrdzavé riadidlá voza, utiahol ho a balík priviazal. „Tak, a je to. Už sa nepohne.“ Keď si odtiahol ruky, na tmavých rukaviciach mal prichytené tenučké vlákna, biele aj sivé. Oprášil si ich. Hneď sa do nich oprel vlhký vetrík a odviaľ ich. Zvraštil čelo a spýtal sa: „Vlna?“

Žena prikývla. „Áno, vlna.“

Henry naklonil hlavu a znova sa na ňu zahľadel, tentoraz pozornejšie. Než odišiel do vojny, zoznámil sa s mnohými miestnymi tkáčmi. Čím dlhšie sa díval na jej drobnú tvár a jemný nos, tým viac sa mu zdala povedomá. „Nenesiete ten balík náhodou do Stockton Millu?“

Žena sa krátko zasmiala, akoby ju to pobavilo, a po-

krútila hlavou. „To veru nenesiem. Bola som po vlnu namiesto otca. Vyrába a predáva súkno.“

„Ach tak. Do Amberdalú som sa vrátil len teraz, no mám pocit, akoby sme sa už niekedy stretli. Len neviem kedy.“

Po prudkom nadýchnutí z nej vyleteli rázne, sebaisté slová. Zneli bezmála ako obvinenie, dokonca prižmúrila oči. „Už viem, kto ste!“

„Naozaj?“

„Ste Henry Stockton!“

Autorita v jej hlase ho takmer pobavila. „Priznávam, že máte pravdu. No teraz som v nevýhode, lebo ja vaše meno nepoznám.“

Namiesto toho, aby sa prívetivo usmiala, rozšírili sa jej nozdry a odvrátila od neho zrak. Utrela si ruky do plášťa a obrátila sa. „Ďakujem za pomoc, pane.“

Henryho zmietla jej nečakaná zmena správania, a tak prešiel za ňou okolo voza. „Stále ste mi nepovedali, ako sa voláte.“

Vyliezla na sedadlo, uchopila opraty a uvoľnila brzdu. Ignorovala ho.

Už si myslel, že sa vydá po ceste a zmizne ako hmlistý sen, ale odrazu postála a zvrtila sa. Pozrela sa naňho tak prísne, až ho to prikovalo na miesto. „Som slečna Dearborneová. Možno si spomeniete na môjho *papá* Silasa Dearbornea.“

Dearborne.

Henry stuhol, od zvedavosti priam horel.

To meno pozná až pridobre.

Slečna Dearborneová pleskla oslíka opratami a ten sa pohol vpred. Vozom heglo, zavírzgal, zdolal most a zmizol na cestičke vedúcej popri lese s opadaným lístím.

Henry uvoľnil zaťatú päšť a ešte hlbšie si narazil klo-

búk do čela, aby sa chránil pred vetrom. Stocktonovci a Dearborneovci boli nepriateľmi, čo si pamätá. A podľa jej chladného výzoru mu neostáva iné než predpokladať, že sa to nezmenilo.

Zhlboka sa nadýchol, prešiel k svojej kobyľe a vysadol do sedla v nádeji, že jeho prvé stretnutie v Amberdale nie je predzvesťou neblahých udalostí, ktorým sa nevyhne.

Môže veriť vlastným očiam?

Henry Stockton *žije!*

Kate sa nútila hľadiť stále dopredu na úzku zamrznutú cestu. To je ale novina!

Všetkých – tkáčov aj robotníkov v textilke – prekvapilo, že Henry Stockton vstúpil do armády. A keď sa dva roky nato dopočuli o jeho smrti, dedinou to otriaslo.

Odvtedy ubehlo niekoľko mesiacov.

Očividne však prišlo k omylu.

Nespoznala ho hneď. Prečo by aj? Nezišiel jej na um, odkedy sa dopočula o jeho smrti. Navyše ho nevidela viac než tri roky. A aj predtým sa zhovárali len zriedka. Pravdaže, vídavala ho v kostole alebo na občasných dedinských oslavách, ale inak ju *papá* pred stocktonovským klanom všemožne chránil.

Tak veľmi sa chcela ešte raz pozrieť na vysokého muža, ktorý tak vehementne ovládal jej rodinu, hoci nevedomky. No odolala. Keď sa cez les popri ceste prehnal vietor, tuhšie si prichytila plášť.

Jeho prítomnosť by nemala brať na ľahkú váhu. Ako dedič Stockton Millu má tú moc ovplyvňovať obchodovanie v kraji. No ak bude rovnako bezohľadný a rezolútny ako jeho starý otec, pre všetkých to môže znamenať katastrofu.

Trhla opratami doprava, aby sa vyhla záveju. Cesta do Meadowvale Cottage nebola dlhá. Zvyčajne by si vybrala hlavnú cestu cez dedinu, ale tá vedie popri Stockton Mille a Stockton House. A pretože by si pán Stockton mohol vybrať práve túto trasu, radšej sa jej vyhne. Kým sa nedozvie viac, chce sa od neho držať čo najďalej.

Keď sa však priblížila k Meadowvalu, zvrátila čelo. Ešte sa celkom nezotmeló a *papá* sa mal vrátiť z trhoviska so súknom v Leedse až o niekoľko hodín. Napriek tomu stála vedľa stajne skupina osedlaných koní, medzi nimi otcova grošovaná kobyľa. Videla aj tri vozy, nestrážené, a na ich dnách kopy prikrytého súkna.

Popohnala unaveného oslíka.

Z neďalekej tkáčovne nič nepočula, cez okienka farbiarne nevidela jedného jediného tovariša. Na dvore sa zjavil ich mladý pehavý pomocník zo stajne Joseph s vidlami v ruke.

„Prečo je tu toľko koní?“ zvolala.

„Je tu stretnutie tkáčov.“

Kate sa na okamih pozrela hore. Na bezfarebnej oblohe sa zbíjali cínové mračná, ľadové poryvy vetra prinášali snehové vločky. O tomto čase sa muži nezvyknú vracat' z trhoviska so súknom, a už vôbec nie v takomto počasí. Zvyčajne si nájdu izbičku v hostinci a tam prečkajú do úsvitu. „Predpokladala som, že sú ešte v Leedse.“

„Nie, slečna, nie sú.“ Joseph pokrčil plecami a potiahol nosom. „Sú tu bezmála hodinu.“

Mladíkovi prikázala, aby vyložil vlnu a postaral sa o oslíka. Keď sa pozrela na zasnežený domec so slamenou strechou, videla, ako sa z okenných tabuliek vylieva žlté svetlo. Cez sklo s nerovným povrchom zbadala mužské siluety.

Muselo sa stať niečo zásadné, keďže je tu toľko ľudí. Dozvedeli sa vari tak ako ona, že sa vrátil pán Stockton?

Kate sa tuhšie zabalila do pláštá a prešla okolo domca ku kuchynskému vchodu. Vyhýbala sa oknám, aby ju nezbadať.

Keď vošla, dvere na staručkých pántoch zavrzgali. Ich slúžku Betsy a manželku jedného z otcových tovarišov Delilah pristihla nalepené na zárubni dvier. Načúvali.

Kate si z pliec striasla karmínový plášť, oprášila z neho sneh a zavesila ho na háčik zobďaleč. „Čo sa deje?“ spýtala sa.

Betsy si priložila k perám štíhly prst, aby bola Kate ticho, pozrela na ňu tmavými očami a naklonila sa bližšie. „Burnes a Dolten poslali po poslovi správu, že už nebudú obchodovať na trhoviskách so súknom. To sa vraj bude odkupovať priamo z textíliiek.“

„Čože?“ Kate sa od zdesenia zachvel žalúdok. Takéto zvesti sa šírili už týždne, a ako sa zdá, stali sa skutočnosťou. Konkurovať množstvom súkna a jeho cenami s textílkami bolo už aj tak náročné a trhoviská so súknom boli jediným miestom, kde sa mohli tkáči popýšiť kvalitou svojich výrobkov. Niet teda divu, že hlasy, ktoré sa šírili zo salóna, zneli stroho a úsečne. „A prezradili, s ktorými majiteľmi textíliiek budú spolupracovať?“

„Nie presne, ale povedala by som, že ľahko uhádneme, koho mali na mysli.“

Kate si zahryzla do spodnej pery.

No pravdaže, Williama Stocktona!

Nielenže vlastní Stockton Mill, je aj spoluvlastníkom bezmála pol tucta ďalších textíliiek.

Kate si potiahla šnúрку za chrbtom a z drieku si odviazala pracovnú zásteru. Hodila ju na najbližšiu stoličku a oprášila si niekoľko vlnených vlákien, ktoré sa jej pri-

chytili na modré ľanové šaty, už dosť vyblednuté. Nebude postávať v kuchyni a načúvať. Je predsa tkáčka, či nie? Rovnako ako muži v salóne.

A tak pomaly, opatrne otvorila dvere a vĺzla do miestnosti praskajúcej vo švíkoch. Nad prítomnými sa vznášali svieže vône dažďa a zeme, miešali sa s arómou horiaceho dreva, stúpajúcou z roštu kozuba. Silas Dearborne stál vpredu na prevrátenej prepravke. Napriek chladu, aký je tu v zime, nemal na sebe kabát. Objemný trup mu obopínala pruhovaná bavlnená vesta, rukávy mal vyhrnuté po lakte, odhaľovali mu silné, svalnaté predlaktia.

Plné líca s bokombradami mal celé rozpalené, na širokom čele sa mu ligotali kvapky potu. „Musíme sa zmieriť s tým, že od nás Burnes a Dolten odskočili. Whitby sa z dôveryhodného zdroja dozvedel, že podpísali zmluvu o odkupovaní súkna priamo od Stockton Millu, Pennington Millu a Appleton Millu.“

Kate sa o kúsok posunula popri zadnej stene vedľa kamennej rímsy kozuba a očami preletela po tvárach mužov. Väčšinu z nich poznala, ale nie všetkých. S určitosťou však vedela, že ich živí vlna a meno Stockton sa im všetkým bridí.

Otcov chrapľavý hlas nabral na intenzite. „Hovorím za všetkých, keď tvrdím, že sa to deje už pridlho a musí to prestať. Williama Stocktona treba zastaviť. Nebudem len tak postávať a dívať sa, že život, aký sme si krvopotne vydobyli, sa mení v chaos a stráca význam.“

Všetci navôkol – tkáči, majstri vyhladzujúci a zmäkčujúci povrch súkna aj česáči vlny – súhlasne prikývli. *Papá* zdvihol ruky a utíšil šepot rozliehajúci sa po miestnosti. „Ak Burnes a Dolten tú dohodu zverejnili, boli by sme blázni, keby sme sa domnievali, že ostatní nákupcovia

neurobia to isté. Trhovisko so súknom bolo pre celé generácie posvätným miestom. Teraz je nákupcov čoraz menej. Obalamutili ich vlastníci textíliiek a ich prísl'ub nízkych cien za nekvalitný materiál. Chlapi, títo ľudia vám kradnú chlieb zo stola, oberajú vás o prácu! Dovolíte im vari vziať vám živobytie? Odkaz predkov, tradíciu?"

„Ale čo môžeme robiť?" zvolal chrapľavý hlas vzadu v miestnosti.

„Je niekoľko možností." *Papá* namieril hrubý prst na Thomasa Cratera. „Jedno je však isté – niečo robiť *musíme*. Ak budeme držať spolu, budeme silnejší, efektívnejší, náš názor zaváži viac."

Z kúta vedľa dvier sa ozval hlbší hlas. „Povráva sa, že Stockton sa vo svojich fabrikách chystá nainštalovať zdvíhacie stroje. Je to pravda?"

Miestnosť znova zašumela.

„Aj ja som to počul." Zavality územčistý chlapík, pán Wooden, vystúpil dopredu. Z rúk mu visel poddajný mäkký klobúk, na pleciach mu nakrivo sedel ošúchaný sivý kabát. „Vraj jeden chlap a jeden mladý pomocník dokážu za jediný deň toľko, na čo inak treba dvadsaťosem majstrov vyhladzujúcich a zmäkčujúcich povrch súkna. Dvadsaťosem! Spomínate si na dohodu, ktorú sme uzavreli so Stocktonom pred dvoma rokmi? Tvrdil, že miestnym majstrom nevezme robotu, ak nebudú požadovať zvýšenie pláce. Dohodu, čo sme uzavreli, sme si vážili, ale on dané slovo opätovne porušuje. Uprednostňuje peniaze pred blíznymi, pred vlastnými susedmi, odmieta pomôcť chlapom, ktorých tvrdá lopota vybudovala dedinu, ktorej teraz vládne!"

Kate sa preľakla, atmosféra sa zdala čoraz výbušnejšia. Už sa zúčastnila na niekoľkých rozvášnených stretnutiach tkáčov, ale takto rozohnených mužov ešte nevidela.

Silno preglgla. O návrate Henryho Stocktona ešte zrejme nevedia, inak by nepochybne hovorili najviac o ňom.

Otcov autoritatívny tón ako zvyčajne narušil trmu-vrmu a zaujal: „Chlapi, musíme pamätať na to, že zákon už nie je na našej strane. Pán Stockton má sväté právo nainštalovať si na výrobu súkna stroje, aké chce.“

Hundranie ustalo, ale pán Wooden sa nedal. „Je to nemorálne a všetci prítomní to vedia. Robotníci, ktorí uňho obsluhujú krosná, nedokážu takmer ani česať vlnu, no na druhej strane platí smiešne málo poctivým vyučeným tkáčom, ktorí sú dušou i telom oddaní zdokonaľovaniu svojho odboru! Je priam nechutné, ako doháňa mladých ľudí k tomu, že opúšťajú svoje domovy, kde by sa mali učiť spolu s rodičmi, a potom prijmú ponižujúcu robotu inde. Povzbudzuje mužov, aby sa dávali dokopy so slobodnými ženami! To nie je počestné. Beda tomu, kto je nútený zapredať vlastnú dušu! Radšej by som život dal, než videl vlastného syna alebo dcéru, ako hrdlačia v tom dúpätí neprávosti!“

Šum rástol a *papá* znova zdvihol ruku. Miestnosť hneď stíchla. „Páni, nesúhlasím s tým, čo sa deje. A nepoznám veľa čestných chlapov, ktorí by s tým súhlasili. Nech si len Stocktonovci a Penningtonovci v našom grófstve privezú zdvíhacie stroje! Uvidia, čo sa stane, keď sa obrátia chrbtom k vlastným komunitám. Ó áno! Nech len prídu. Počkáme si na nich. Nie sú vari majstri vyhladzujúci a zmäkčujúci povrch súkna naši bratia?“ *Papá* zaťal päst a ruku vymrštil do vzduchu. „Kým mi sily vystačia, budem bojovať za to, čo je moje, bojovať za budúcnosť, nám všetkým takú drahú!“ zvolal. „To vám sľubujem!“ dodal tak rázne, až sa mu roztriasli líca. „Nedám si pokoja, kým každý jeden tkáč, každý jeden majster vyhladzujúci a zmäkčujúci povrch súkna a každý jeden česač nebude

požívať náležitý rešpekt. Majitelia textíliiek a obchodníci túto bitku možno vyhrajú, ale nie všetko je stratené.“

Zrazu sa bez varovania rozleteli hlavné dvere domu a ich ťažké drevené krídlo treslo do omietnutej steny. Medzi verajami sa zjavil syn jedného z tkáčov Jimmy Taylor. Tmavé oči mal vyvalené. Z čiernych vlasov si sňal plstený klobúk so širokou strieškou a zalapal po dychu, aby mohol zo seba niečo dostať. „Vrátil sa! Henry Stockton vstal z mŕtvych!“

Papá sa pretlačil cez dav k mladíkovi, priam sa nad ním týčil. „Henry Stockton je mŕtvy. Padol vo vojne.“

„Nie, nie je. Nie je! Videl som ho na vlastné oči. Niesol sa na koni rovno k Stockton Housu, otvoril si bránu a vošiel. Kríval, ale bol živý ako ktokoľvek z tu prítomných.“

Vtedy sa rozpútalo peklo. Od nízkych stropných trámov sa odrážali hlasy, zlosť i frustrácia.

Papá znova vyskočil na prepravku. „Chlapi, upokojte sa! Čas všetko ukáže. Zatiaľ však nezabúdajme, čo treba robiť.“

Kate zatajila dych, lebo si ju *papá* všimol.

Husté obočie mu vyletelo dohora, namieril na ňu prst. „Kate, dievčatko moje, nože zájdi po pivo. Nech si na tento večer pamätáme ako na časy, keď sme si pripili na svornosť. Na našu odbornosť, na naše tradície, na našu budúcnosť.“